

[Indenrigsministeren.]

af de i afstemningen deltagende vælgere, dog mindst 30 pct. af samtlige stemmeberetigede, har stemt imod lovforslaget.

Folkeafstemningen skal i givet fald også omfatte vælgerne på Færøerne og i Grønland, og afstemningen må, blandt andet af hensyn til overholdelse af tidsfristen i grundlovens § 22, afholdes samtidig i hele riget.

Idet jeg i øvrigt henviser til de bemærkninger, der ledsager lovforslaget, skal jeg anbefale dette til det høje tings velvillige behandling.

Socialministeren (Nathalie Lind): Her ved tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte forslag til lov om ændring af lov om børne- og ungdomsforsorg.

Nærværende lovforslag må ses i forbindelse med det af justitsministeren fremsatte lovforslag om ændring af myndighedsloven, hvorved myndighedsalderen foreslås nedsat til 20 år, og det som konsekvens heraf fremsatte forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser med 21 års aldersgrænser.

Sidstnævnte lovforslag indeholder i § 6 en bestemmelse om, at § 45 i lov om børne- og ungdomsforsorg ændres således, at aldersgrænsen for ophør af hjælpeforanstaltninger i henhold til børneforsorgslovens kapitel 4 nedsættes fra 21 år til 20 år.

Ifølge børneforsorgslovens § 50, stk. 2, kan der i indtil 2 år efter hjemgivelsen af et barn eller en ung, der har været anbragt uden for hjemmet, som børneværnsudgift ydes støtte til underhold, uddannelse m. v. Dette indebærer, at der efter den gældende lovgivning er adgang til at yde støtte indtil det 23. år i de tilfælde, hvor for sorgen har været opretholdt indtil den maksimale grænse, 21 år. Nedsættes grænsen for ophør af hjælpeforanstaltninger til 20 år, vil støtten længst kunne ydes til det 22. år, såfremt § 50, stk. 2, ikke samtidig ændres.

Under hensyn til den tendens, der er til, at uddannelser afsluttes på et senere tidspunkt, end det tidligere har været tilfældet, og til ønsket om at bevare mulighederne for at følge den under for sorgen ydede bistand og støtte op er jeg af den opfattelse, at efterværnsperioden bør udvides til 3 år. Dette må også ses på baggrund af, at

samfundets almindelige støttemuligheder i uddannelsessituationer endnu ikke er udbygget i et sådant omfang, at alle problemer kan løses ad denne vej.

En udvidelse som den foreslåede vil også få betydning for de børn og unge, der hjemgives før det 20. år, idet den gældende grænse er generel, således at den omfatter såvel dem, der forbliver under forsorg til den maksimale aldersgrænse, som dem, der udgår af for sorgen på et tidligere tidspunkt.

Det skønnes samtidig hensigtsmæssigt at foretage en mindre ændring af den heromhandlede bestemmelse, således at der fremtidig ikke blot kan ydes efterværnsstøtte i forbindelse med hjemgivelse, men også i forbindelse med ophør af andre former for hjælpeforanstaltninger end anbringelse uden for hjemmet. Det vil formentlig dreje sig om relativt få tilfælde, men kan f. eks. tænkes, hvor der har været beskikket tilsynsværge for en svagt begavet eller sent udviklet, der skønnes fortsat at have behov for støtte ud over det 20. år.

Lovændringen vil næppe medføre merudgifter på mere end i alt 150.000 kr., hvoraf staten bærer de 30 pct. Statens merudgifter i denne forbindelse vil således blive beskedne.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Hanne Reintoft* til forsvarsministeren:

„Finder ministeren det rimeligt og forsvarligt, at Danmark på statens søkort anvender de gamle, for længst afskaffede tyske navne på en række polske havnebyer i stedet for de polske stednavne, som den polske — af Danmark anerkendte — stat benytter?“

Skriftlig begrundelse:

Det må fastslås, at man ved den nævnte fremgangsmåde, hvor man officielt anvender stednavne stammende fra den tid, da de pågældende polske områder var besat af Tyskland indtil befrielsen i 1945, bidrager til at give såvel den polske som den vesttyske og danske befolkning det indtryk, at